

389L0048

Nr L 19/16

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING

24.1.89

RÅDETS DIREKTIV

av den 21 december 1988

om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier

(89/48/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 49, 57.1 och 66 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

i samarbete med Europaparlamentet⁽²⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽³⁾,

och med beaktande av följande:

I enlighet med artikel 3 c i fördraget utgör avskaffandet medlemsstaterna emellan av hinder för fri rörlighet för personer och tjänster ett av gemenskapens mål; för medborgare i medlemsstaterna betyder detta i synnerhet möjligheten att utöva ett yrke, antingen som egen företagare eller anställd, i en annan medlemsstat än den där de förvärvat sina yrkesmässiga kvalifikationer.

De bestämmelser som hittills antagits av rådet, i enlighet med vilka medlemsstaterna ömsesidigt erkänner de examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som utfärdats inom deras territorier, avser endast ett fåtal yrken; på liknande sätt har i alla medlemsstaterna den utbildningsnivå och utbildningstid som var villkoret för tillträde till dessa yrken reglerats eller undergått den ytterst ringa harmonisering som krävs för att examensbevisen skall kunna ömsesidigt erkännas.

För att snabbt kunna infria förväntningarna hos de medborgare i gemenskapsländerna som har examensbevis utfärdade efter avslutad högre utbildning och utfärdade i en annan medlemsstat än den där de vill utöva sitt yrke, bör också en annan metod att erkänna sådana examensbevis tillämpas, så att berörda personer skall kunna utföra all den yrkesverksamhet som i en värdmedlemsstat är beroende av att en postgymnasial utbildning avslutats, förutsatt att de har ett sådant examensbevis som förberett dem för denna verksamhet och som tilldelats efter minst tre års avslutade studier och som utfärdats i en annan medlemsstat.

Detta mål kan nås genom införande av en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning, vilka utfärdats efter avslutande av minst tre års utbildning.

Vad gäller de yrken för vilkas utövande gemenskapen inte har fastställt någon lägsta kvalifikationsnivå, förbehåller sig medlemsstaterna rätten att fastställa en sådan nivå i syfte att garantera kvaliteten på de tjänster som produceras inom deras territorier; de får emellertid inte utan att åsidosätta sina skyldigheter enligt artikel 5 i fördraget kräva att en medborgare i en medlemsstat skall skaffa sig dessa kvalifikationer, vilka de vanligtvis avgör enbart under hänvisning till examensbevis som utfärdats enligt deras eget lands utbildningssystem, när personen i fråga redan förvärvat alla eller en del av dessa kvalifikationer i en annan medlemsstat; som en följd därav krävs att alla värdmedlemsstater i vilka ett yrke är reglerat tar hänsyn till kvalifikationer som förvärvats i en annan medlemsstat och avgör om dessa kvalifikationer motsvarar de kvalifikationer som denna stat kräver.

Det är lämpligt att medlemsstaterna samarbetar för att underlätta att dessa skyldigheter uppfylls; därför bör närmare bestämmelser fastställas för ett sådant samarbete.

Begreppet *reglerad yrkesmässig verksamhet* bör definieras så, att hänsyn tas till skiljaktiga nationella sociologiska förhållanden; begreppet bör omfatta inte endast yrkesmässig verksamhet som i en medlemsstat kräver innehav av ett examensbevis utan även yrkesmässig verksamhet som det är fritt tillträde till, då den utövas med användande av en yrkestitel som är förbehållen personer med vissa kvalifikationer; de yrkessammanslutningar och -organisationer som tilldelar sina medlemmar dessa titlar och är erkända av de offentliga myndigheterna kan inte åberopa sin privata karaktär för att undvika att den ordning som fastställts av detta direktiv tillämpas.

Det är även nödvändigt att bestämma vilka krav på yrkeserfarenhet eller anpassningstid som värdmedlemsstaten får kräva av personen i fråga förutom examensbeviset över behörighetsgivande högre utbildning, när personens kvalifikationer inte motsvarar dem som gäller enligt landets bestämmelser.

⁽¹⁾ EGT nr C 217, 28.8.1985, s. 3 och
EGT nr C 143, 10.6.1986, s. 7.

⁽²⁾ EGT nr C 345, 31.12.1985, s. 80 och
EGT nr C 309, 5.12.1988.

⁽³⁾ EGT nr C 75, 3.4.1986, s. 5.

Ett lämplighetsprov kan även införas i stället för anpassningstiden; bägge kommer att föra med sig att den rådande situationen förbättras i fråga om det ömsesidiga erkännandet av examensbevis mellan medlemsstaterna, och att därför personernas fria rörlighet inom gemenskapen underlättas; deras uppgift är att bedöma förmågan hos en invandrare som är en person som redan fått sin utbildning i en annan stat, att anpassa sig till den nya arbetsmiljön; ur invandrarens synpunkt har ett lämplighetsprov den fördelen att det förkortar praktikperioden; i princip bör invandraren få välja själv mellan anpassningstid och lämplighetsprov; emellertid är vissa yrken av sådan natur att medlemsstaterna måste få lov att under vissa villkor kräva antingen anpassningstiden eller provet; speciellt gör skillnaderna mellan medlemsstaternas rättssystem, även om de varierar från en medlemsstat till en annan, särskilda bestämmelser berättigade, eftersom vanligtvis den utbildning som intygas i ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis på juridikens område i hemstaten inte omfattar den juridiska kunskap som krävs i värdmedlemsstaten på motsvarande juridiska område.

Dessutom är avsikten med den generella ordningen för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning varken att ändra bestämmelserna, bl.a. dem som hänför sig till yrkesetik och som gäller för envar som utövar ett yrke i en medlemsstat, eller att undanta invandrare från tillämpningen av dessa bestämmelser; denna ordning skall endast fastställa lämpliga åtgärder för att se till att invandrarna följer värdmedlemslandets bestämmelser för yrket i fråga.

Artiklarna 49, 57.1 och 66 i fördraget bemyndigar gemenskapen att anta bestämmelser som behövs för att införa och tillämpa en sådan ordning.

Den generella ordningen för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning inverkar på intet sätt på tillämpningen av artikel 48.4 och artikel 55 i fördraget.

Genom att befästa en gemenskapsmedborgares rätt att använda sina yrkeskunskaper i vilken medlemsstat som helst kompletterar och förstärker en sådan ordning hans rätt att förvärva dessa färdigheter varhelst han önskar.

Denna ordning bör utvärderas, sedan den varit i bruk under en viss tid, för att avgöra, hur effektivt den fungerar, och i synnerhet hur den kan förbättras eller dess användningsområde utvidgas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelse som här anges:

a) *Examensbevis*: varje utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis, eller varje samling av sådana bevis eller annat bevismaterial

— som har utfärdats av en behörig myndighet i en medlemsstat och som utformats i enlighet med statens lagar och andra författningar,

— som utvisar att innehavaren med godkänt resultat avslutat en postgymnasial utbildning om minst tre år eller på deltid under motsvarande längre tid vid ett universitet eller en högre läroanstalt eller annan institution på motsvarande nivå, och där så är lämpligt, att han med godkänt resultat avslutat den utbildning som krävs utöver den postgymnasiala utbildningen,

— som utvisar att innehavaren har de yrkesmässiga kvalifikationer som krävs för att utöva ett reglerat yrke i denna medlemsstat,

förutsatt att den utbildning som intygas i utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis huvudsakligen ägt rum i gemenskapen, eller att innehavaren har tre års yrkeserfarenhet enligt intyg från den medlemsstat som erkände ett tredje lands utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis.

Det följande skall betraktas på samma sätt som ett examensbevis i enlighet med det första styckets innebörd: varje bevis eller annat bevismaterial som utfärdats av en behörig myndighet i en medlemsstat, om det utfärdats efter en med godkänt resultat genomförd utbildning i gemenskapen och är erkänt av en behörig myndighet i denna medlemsstat såsom likvärdigt, och om det ger samma rättigheter när det gäller att utöva ett reglerat yrke i denna medlemsstat.

b) *Värdmedlemsstaten*: varje medlemsstat, där en medborgare i en medlemsstat ansöker om att få utöva ett yrke som är reglerat i den staten, och denna inte är den stat där han erhöll sitt examensbevis eller först utövade yrket i fråga.

c) *Ett reglerat yrke*: Den reglerade yrkesverksamhet eller den samlade verksamhet som representerar detta yrke i en medlemsstat.

d) *Reglerad yrkesverksamhet*: en yrkesverksamhet i den mån innehav av ett examensbevis direkt eller indirekt, på grund av lagar och andra författningar, är ett villkor för att utöva denna verksamhet eller en form därav i en medlemsstat. Särskilt det följande utgör exempel på utövande av en reglerad yrkesverksamhet:

— Utövande av en verksamhet med användande av en yrkestitel, i den mån som användandet av en sådan titel är förbehållet innehavarna av ett examensbevis som krävs enligt lagar och andra författningar.

— Utövande av en yrkesverksamhet inom hälsovården, i den mån som innehav av ett examensbevis är ett krav för att enligt landets sociala trygghetsbestämmelser ersättning och/eller lön för verksamheten skall utgå.

När det första stycket inte är tillämpligt, skall en yrkesverksamhet betraktas som en reglerad yrkesverksamhet, om den utövas av medlemmarna av en sammanslutning eller organisation, vars syfte speciellt är att främja och upprätthålla en hög standard på det berörda yrkesområdet, och som för att uppnå detta mål är erkänd av en medlemsstat i en speciell form och

- tilldelar sina medlemmar ett diplom,
- ser till att dess medlemmar iakttar de regler för yrkesmässigt uppförande som den föreskriver,
- ger dem rätten att använda en titel eller en bokstavsförkortning eller att få en status som motsvarar detta examensbevis.

En icke uttömmande lista över sammanslutningar eller organisationer som, när detta direktiv antas, uppfyller villkoren i andra stycket ingår i bilagan till detta direktiv. När en medlemsstat ger en sammanslutning eller organisation det erkännande som åsyftas i andra stycket skall den underrätta kommissionen om detta och denna skall offentliggöra denna information i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

- e) *Yrkeserfarenhet*: det faktiska och lagliga utövandet av ifrågavarande yrke i en medlemsstat.
- f) *Anpassningstid*: utövande av ett reglerat yrke i värdmedlemsstaten under en kvalificerad fackmans ansvar, eventuellt åtföljt av ytterligare utbildning. Denna period av övervakat arbetsutövande skall sedan bedömas. De detaljerade bestämmelserna för anpassningstiden och dess bedömning liksom vilken status en invandrande praktikant under övervakning skall ha skall fastställas av den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten.
- g) *Lämplighetsprov*: ett prov som endast gäller den sökandes yrkeskunnsighet och som utförs av de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten i syfte att bedöma den sökandes förmåga att utöva ett reglerat yrke i denna medlemsstat.

För genomförande av detta prov skall de behöriga myndigheterna utarbeta en förteckning på ämnen som på grundval av en jämförelse mellan den utbildning och praktik som krävs i medlemsstaten och den som den sökande genomgått inte omfattas av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som den sökande har.

Lämplighetsprovet måste ta hänsyn till att den sökande är en kvalificerad yrkesman i sitt ursprungsland eller det land han kommer ifrån. Det skall omfatta ämnen valda ur förteckningen och i vilka kunskap är av största vikt för att kunna utöva yrket i värdmedlemsstaten. Provet får också omfatta kännedom om de professionella bestämmelser som gäller för ifrågavarande verksamhet i värdmedlemsstaten. De närmare bestämmelserna för utförande av lämplighetsprovet skall fastställas av de behöriga myndigheterna med vederbörlig hänsyn till gemenskapsrättens bestämmelser.

Den status som den som vill förbereda sig för lämplighetsprovet i värdmedlemsstaten skall ha, skall avgöras av de behöriga myndigheterna i denna stat.

Artikel 2

Detta direktiv skall gälla för varje medborgare i en medlemsstat som vill utöva ett reglerat yrke i en värdmedlemsstat, i självständig verksamhet eller som anställd.

Detta direktiv skall inte gälla för yrken som omfattas av ett separat direktiv om fastställande av avtal om medlemsstaternas ömsesidiga erkännande av examensbevis.

Artikel 3

När det i en värdmedlemsstat krävs ett examensbevis för att utöva ett reglerat yrke, får den behöriga myndigheten inte under hänvisning till otillräckliga kvalifikationer vägra att ge en medborgare i en medlemsstat tillstånd att utöva detta yrke på samma villkor som gäller för dess egna medborgare

- a) om den sökande innehar det examensbevis som krävs i en annan medlemsstat för att påbörja eller utöva yrket i fråga i landet, och detta examensbevis erhållits i en medlemsstat, eller
- b) om den sökande har utövat yrket i fråga på heltid under två år under de närmast föregående tio åren i en medlemsstat som inte reglerar detta yrke enligt innebörden i artikel 1 c och det första stycket i artikel 1 d och har intyg om en eller flera kvalifikationer
 - som har utfärdats av en behörig myndighet i en medlemsstat och som är utformat i enlighet med denna stats lagar och andra författningar,
 - som visar att innehavaren med godkänt resultat slutfört en postgymnasial utbildning av minst tre års omfattning eller på deltid under motsvarande längre tid vid ett universitet eller en högskola eller annan institution på liknande nivå i en medlemsstat, och i tillämpliga fall, att han med godkänt resultat avslutat den utbildning som krävs utöver den postgymnasiala utbildningen, och
 - som har förberett innehavaren för utövandet av hans yrke.

Det följande skall behandlas på samma sätt som det bevis på formella kvalifikationsbevis som åsyftas i det första stycket: alla formella kvalifikationsbevis eller samtliga sådana kvalifikationsbevis som utfärdats av en behörig myndighet i en medlemsstat, om de utfärdats efter en med godkänt resultat avslutad utbildning inom gemenskapen och erkänns som likvärdig av denna medlemsstat, förutsatt att de andra medlemsstaterna och kommissionen har underrättats om detta.

Artikel 4

1. Trots bestämmelserna i artikel 3 får värdmedlemsstaten också kräva följande av den sökande:

- a) Han skall lägga fram bevis på yrkeserfarenhet, när omfattningen av den utbildning som åberopas som stöd för hans ansökan i enlighet med artikel 3 a och b är minst ett år kortare än den som krävs i värdmedlemsstaten. I detta fall får den yrkeserfarenhet som krävs

- inte vara mer än dubbelt så lång som den utbildning som fattas, när denna gäller postgymnasiala studier och/eller en tid av praktisk utbildning som utförts under övervakning av en yrkeskunnig person och som slutat med en examen,
- inte vara längre än den utbildningstid som fattas, när denna brist gäller yrkespraktik som utförts med hjälp av en kvalificerad yrkesman.

I fråga om examensbevis enligt innebörden i sista stycket i artikel 1 a skall omfattningen av den utbildning som erkänns vara likvärdig avgöras på samma sätt som för den utbildning som definieras i första stycket i artikel 1 a.

Vid tillämpningen av dessa bestämmelser måste hänsyn tas till den yrkeserfarenhet som nämns i artikel 3 b.

I alla händelser får den yrkeserfarenhet som krävs inte överstiga fyra år.

- b) Han skall slutföra en anpassningstid som inte överstiger tre år eller genomgå ett lämplighetsprov

- när de ämnen som omfattas av den utbildning han fått enligt bestämmelserna i artikel 3 a väsentligt skiljer sig från dem som omfattas av de examensbevis som krävs i värdmedlemsstaten,
- när i det fall som nämns i artikel 3 a det i värdmedlemsstaten reglerade yrket inbegriper en eller flera reglerade yrkesaktiviteter som inte ingår i det reglerade yrket i den sökandes ursprungsland eller det land han kommer från, och denna skillnad motsvarar en särskild utbildning som krävs i värdmedlemsstaten och omfattar ämnen som väsentligt skiljer sig från dem som upptas i det examensbevis som den sökande stöder sig på, eller
- när i det fall som nämns i artikel 3 b det i värdmedlemsstaten reglerade yrket inbegriper en eller flera yrkesaktiviteter som inte ingår i det yrke som den sökande utövar i sitt ursprungsland eller det land han kommer från, och denna skillnad motsvarar en särskild utbildning som krävs i värdmedlemsstaten och omfattar ämnen som väsentligt skiljer sig från dem som upptas i de bevis på formella kvalifikationer som den sökande stöder sig på.

Om värdmedlemsstaten skulle använda sig av denna möjlighet, måste den ge den sökande rätt att välja mellan en anpassningstid och ett lämplighetsprov. För yrken som kräver en exakt kunskap om landets lagstiftning och i vilka ständigt och i stor omfattning rådgivning och/eller bistånd rörande landets lagar ingår, får värdmedlemsstaten avvika från denna princip och föreskriva antingen en anpassningstid eller ett lämplighetsprov. När värdmedlemsstaten avser att införa avvikelser för andra yrken i den sökandes rätt att

välja, skall det tillvägagångssätt som bestämdes i artikel 10 gälla.

2. Värdmedlemsstaten får emellertid inte tillämpa bestämmelserna i punkterna 1 a och b kumulativt.

Artikel 5

Med förbehåll för artiklarna 3 och 4 får en värdmedlemsstat, i syfte att förbättra den sökandes möjligheter att anpassa sig till arbetsmiljön i den staten, tillåta att han med hjälp av en kvalificerad yrkesman genomgår den del av sin utbildning som utgörs av praktik i yrket och som han inte genomgått i sitt ursprungsland eller det land han kommer från.

Artikel 6

1. När den behöriga myndigheten i en värdmedlemsstat kräver av personer som vill påbörja ett reglerat yrke bevis för att de har gott namn och rykte, eller att de inte försatts i konkurs eller temporärt upphäver eller förbjuder utövandet av detta yrke i fall av grav yrkesmässig försumelse eller brottslig handling, skall denna stat som tillfredsställande bevismaterial för medborgare i medlemsstater som vill utöva detta yrke inom landet godta uppvisande av handlingar som utfärdats av behöriga myndigheter i den den sökandes ursprungsland eller det land han kommer från, och som utvisar att dessa krav uppfylls.

När de behöriga myndigheterna i den sökandes ursprungsland eller det land han kommer från inte utfärdar de handlingar som åsyftas i första stycket, skall dessa handlingar ersättas av en försäkran under ed — eller i stater där någon bestämmelse om försäkran under ed inte finns, av en högtidlig försäkran — som lämnas av den berörda personen inför en behörig rättslig eller administrativ myndighet, eller där det är lämpligt, av en notarie eller behörigt fackligt organ i personens ursprungsland eller det land han kommer från; denna myndighet eller notarie skall utfärda ett intyg som styrker äktheten av den lämnade försäkran under ed eller den högtidliga försäkran.

2. När den behöriga myndigheten i en värdmedlemsstat kräver ett intyg om fysisk och psykisk hälsa av medborgare i denna stat som vill utöva ett reglerat yrke, skall myndigheten godta som tillfredsställande bevis på detta att det dokument uppvisas, som krävs i den utländske medborgarens ursprungsland eller det land han kommer från.

När den den utländske medborgarens ursprungsland eller det land han kommer från inte ställer några krav av denna art på dem som vill utöva yrket i fråga, skall värdmedlemsstaten godta ett intyg utfärdat av en behörig myndighet i denna stat, som motsvarar det intyg som utfärdas i värdmedlemsstaten.

3. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten får kräva att de dokument och intyg som nämns i punkterna 1 och 2 uppvisas senast tre månader efter utfärdandet.

4. När den behöriga myndigheten i en värdmedlemsstat kräver att medborgare i staten som vill utöva ett reglerat yrke avlägger en ed eller lämnar en högtidlig försäkran, och när formen för en sådan ed eller försäkran inte kan användas av medborgare i andra medlemsstater, skall denna myndighet se till att en lämplig, motsvarande form av ed eller försäkran erbjuds den berörda personen.

Artikel 7

1. De behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaterna skall erkänna att medborgare i medlemsstater som uppfyller villkoren för utövande av ett reglerat yrke i respektive stat har rätt att använda den yrkesbenämning som gäller i värdmedlemsstaten.

2. Värdmedlemsstaternas behöriga myndigheter skall erkänna att medborgare i medlemsstater som uppfyller villkoren för utövande av ett reglerat yrke har rätt att använda sin lagenliga akademiska titel och i tillämpliga fall den förkortning av den som används i deras ursprungsland eller det land de kommer på denna stats språk. Värdmedlemsstaterna får kräva att denna titel följs av namn och plats för den institution eller examensnämnd som utfärdat den.

3. När ett yrke regleras i värdmedlemsstaten av en sammanslutning eller organisation som åsyftas i artikel 1 d, skall medborgare i medlemsstaterna endast ha rätt att använda den yrkestitel eller bokstavsförkortning som de fått av denna organisation eller sammanslutning, sedan de framlagt bevis på medlemskap.

När sammanslutningen eller organisationen ställer krav på vissa kvalifikationer för medlemskap, får den ställa dessa krav på medborgare i andra medlemsstater som är i besittning av ett examensbevis enligt innebörden i artikel 1 a eller ett intyg om en formell kvalifikation enligt innebörden i artikel 3 b, endast i enlighet med detta direktiv och då särskilt artiklarna 3 och 4.

Artikel 8

1. Som bevis på att de i artiklarna 3 och 4 nämnda villkoren uppfylls skall värdmedlemsstaten godta de examensbevis och dokument som utfärdats av de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och som den berörda personen skall framlägga som stöd för sin ansökan om att få utöva yrket i fråga.

2. Behandlingen av en ansökan om att få utöva ett reglerat yrke skall avslutas så snabbt som möjligt, och resultatet meddelas med ett motiverat beslut av den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten senast fyra månader efter det att alla handlingar som gäller den berörda personen framlagts. Denne har rätt att få beslutet eller, om beslut inte fattats i tid, saken prövad av en domstol eller nämnd i enlighet med vad landets lagar föreskriver.

Artikel 9

1. Medlemsstaterna skall inom den tid som föreskrivs i artikel 12 ange de behörda myndigheter som är bemyndigade att motta ansökningarna och fatta de beslut som åsyftas i detta direktiv.

De skall lämna denna information till de andra medlemsstaterna och till kommissionen.

2. Varje medlemsstat skall ange en person som ansvarig för samordningen av de i stycke 1 behandlade myndigheternas verksamhet och skall underrätta de andra medlemsstaterna och kommissionen om detta. Dennes uppgift skall vara att verka för en enhetlig tillämpning av detta direktiv för alla ifrågakommande yrken. En samordningsgrupp skall bildas, knuten till kommissionen, och bestå av de samordnare som utsetts av varje medlemsstat eller deras ersättare och ha en representant för kommissionen som ordförande.

Denna grups uppgift skall vara

- att underlätta genomförandet av detta direktiv,
- att samla all information som är relevant vid direktivets tillämpning i medlemsstaterna.

Gruppen får rådfrågas av kommissionen om alla förändringar i den befintliga ordningen, som kan komma i fråga.

3. Medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att få fram nödvändig information om erkännandet av examensbevis inom ramen för detta direktiv. I denna uppgift får de begära hjälp av informationscentret för det akademiska erkännandet av examensbevis och studieperioder som bildats av medlemsstaterna inom ramen för resolutionen vid rådets och utbildningsministrarnas möte hos rådet den 9 februari 1976⁽¹⁾, och när så är lämpligt av sammanslutningarna eller organisationerna på området. Kommissionen skall ta de initiativ som behövs för att se till att förmedlingen av den nödvändiga informationen utvecklas och samordnas.

Artikel 10

1. Om i enlighet med tredje meningen i andra stycket i artikel 4.1 b en medlemsstat har för avsikt att inte bevilja de sökande rätten att välja mellan en anpassningstid och ett lämplighetsprov i ett yrke enligt detta direktivs innebörd, skall den genast översända till kommissionen utkastet till den motsvarande bestämmelsen. Den skall samtidigt underrätta kommissionen om bakgrunden till att denna bestämmelse är nödvändig.

Kommissionen skall genast underrätta de andra medlemsstaterna om de utkast den mottagit; den får också rådfråga den samordningsgrupp som anges i artikel 9.2 om utkastet.

2. Medlemsstaten får inom tre månader anta bestämmelsen, endast om kommissionen inte har fattat ett beslut om motsatsen; detta inskränker inte kommissionens och de andra medlemsstaternas möjlighet att lämna kommentarer till utkastet.

3. På begäran av en medlemsstat eller kommissionen skall medlemsstaterna utan dröjsmål meddela dem den slutgiltiga texten i en bestämmelse som uppstår genom tillämpningen av denna artikel.

⁽¹⁾ EGT nr C 38, 19.2.1976, s. 1.

Artikel 11

Efter utgången av den period som föreskrivs i artikel 12 skall medlemsstaterna vartannat år till kommissionen inge en rapport om tillämpningen av den ordning som införts.

Utöver allmänna anmärkningar skall denna rapport innehålla en statistisk sammanfattning av de beslut som fattats och en beskrivning av de största problemen som uppkommer genom tillämpningen av direktivet.

Artikel 12

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv inom två år efter dagen för anmälan (1). De skall genast underrätta kommissionen om detta.

Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 13

Senast fem år efter det datum som fastställts i artikel 12 skall kommissionen rapportera till Europaparlamentet

och rådet om tillämpningen av den generella ordningen för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier.

När kommissionen är klar med den rådpläging som varit nödvändig, skall den framlägga sina slutsatser beträffande de förändringar som behöver göras i den ordning som införts. Samtidigt skall kommissionen, när så är lämpligt, framlägga förslag till förbättringar i den nuvarande ordningen i syfte att för de personer som omfattas av detta direktiv än mer underlätta den fria rörligheten, etableringsrätten och friheten att producera tjänster.

Artikel 14

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 21 december 1988.

På rådets vägnar

V. PAPANDREOU

Ordförande

(1) Detta direktiv anmäldes till medlemsstaterna den 4 januari 1989.

*BILAGA***Lista över yrkessammanslutningar eller organisationer som uppfyller villkoren i det andra stycket i artikel 1 d**IRLAND⁽¹⁾

1. The Institute of Chartered Accountants in Ireland⁽²⁾
2. The Institute of Certified Public Accountants in Ireland⁽²⁾
3. The association of Certified Accountants⁽²⁾
4. Institution of Engineers of Ireland
5. Irish Planning Institute

STORBRITANNIEN

1. Institute of Chartered Accountants in England and Wales
2. Institute of Chartered Accountants of Scotland
3. Institute of Chartered Accountants in Ireland
4. Chartered Association of Certified Accountants
5. Chartered Institute of Loss Adjusters
6. Chartered Institute of Management Accountants
7. Institute of Chartered Secretaries and Administrators
8. Chartered Insurance Institute
9. Institute of Actuaries
10. Faculty of Actuaries
11. Chartered Institute of Bankers
12. Institute of Bankers in Scotland
13. Royal Institution of Chartered Surveyors
14. Royal Town Planning Institute
15. Chartered Society of Physiotherapy
16. Royal Society of Chemistry
17. British Psychological Society
18. Library Association
19. Institute of Chartered Foresters
20. Chartered Institute of Building
21. Engineering Council
22. Institute of Energy
23. Institution of Structural Engineers
24. Institution of Civil Engineers
25. Institution of Mining Engineers
26. Institution of Mining and Metallurgy
27. Institution of Electrical Engineers
28. Institution of Gas Engineers
29. Institution of Mechanical Engineers
30. Institution of Chemical Engineers
31. Institution of Production Engineers
32. Institution of Marine Engineers
33. Royal Institution of Naval Architects

(¹) Irändska medborgare är även medlemmar i följande organ i Storbritannien:

Institute of Chartered Accountants in England and Wales
Institute of Chartered Accountants of Scotland
Institute of Actuaries
Faculty of Actuaries
The Chartered Institute of Management Accountants
Institute of Chartered Secretaries and Administrators
Royal Town Planning Institute
Royal Institution of Chartered Surveyors
Chartered Institute of Building

(²) Endast för revisionsverksamhet.

-
34. Royal Aeronautical Society
 35. Institute of Metals
 36. Chartered Institution of Building Services Engineers
 37. Institute of Measurement and Control
 38. British Computer Society

RÅDETS OCH KOMMISSIONENS YTTRANDE

Ang. artikel 9.1

"Rådet och kommissionen är ense om att yrkessammanslutningar och högre utbildningsanstalter bör rådfrågas eller på lämpligt sätt vara delaktiga i beslutsprocessen."
